

Категорія справи № 757/8242/20-ц: **Цивільні справи (з 01.01.2019); Справи позовного провадження; Справи у спорах, що виникають із правочинів, зокрема договорів (крім категорій 301000000-303000000), з них; страхування, з них; позики, кредиту, банківського вкладу, з них.**

Надіслано судом: **не визначено**. Зареєстровано: **04.03.2021**. Оприлюднено: **04.03.2021**.

Дата набрання законної сили: **01.03.2021**

Номер судового провадження: **не визначено**

справа № 757/8242/20-ц

головуючий у суді I інстанції Литвинової І.В.

провадження № 22-ц/824/4032/2021

суддя-доповідач у суді II інстанції Березовенко Р.В.

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

01 березня 2021 року

м. Київ

Київський апеляційний суд в складі колегії суддів судової палати в цивільних справах:

головуючого судді -Березовенко Р.В., суддів:Лапчевської О.Ф., Нежури В.А.,

з участю секретаря Мариненко Я.С., розглянувши у відкритому судовому засіданні в місті Києві цивільну справу за апеляційною скаргою Акціонерного товариства Комерційний банк «ПриватБанк», поданою представником - Куценком Олексієм Володимировичем на рішення Печерського районного суду м. Києва від 26 листопада 2020 року по справі за позовом ОСОБА_1 до Акціонерного товариства комерційного банку «ПриватБанк» про стягнення суми вкладу,-

В С Т А Н О В И В:

У лютому 2020 року ОСОБА_1 звернувся до суду з позовом до Акціонерного товариства комерційного банку «ПриватБанк» про стягнення суми вкладу у розмірі 30 021, 59 доларів США за договором вкладу № SAMDN27000725927496. Позов обґрунтовано тим, що сторонами було укладено вказаний договір вкладу № SAMDN27000725927496 і позивачем внесено на відкритий банком для нього депозитний рахунок 30 000, 00 доларів США. У подальшому позивач письмово звернувся до відповідача із заявою про розірвання договору і виплату коштів вкладу з нарахованими відсотками на загальну суму 30 021, 59 доларів США, що банк відмовляється виконувати.

Рішенням Печерського районного суду м. Києва від 26 листопада 2020 року позов ОСОБА_1 до Акціонерного товариства комерційного банку «ПриватБанк» про стягнення суми вкладу задоволено. Стягнуто з Акціонерного товариства Комерційний банк «Приватбанк» на користь ОСОБА_1 суму за договором вкладу № SAMDN27000725927496 від 28 жовтня 2013 року на суму 30 021, 59 доларів США, що еквівалентно за встановленим Національним банком України курсом станом на 06 лютого 2020 року 744 220, 59 грн. Стягнуто з Акціонерного товариства Комерційний банк «ПриватБанк» в дохід Держави судовий збір у розмірі 7 442, 20 грн..

Не погодившись із вказаним судовим рішенням Акціонерне товариство Комерційний банк «ПриватБанк», через представника - Куценка Олексія Володимировича подав апеляційну скаргу.

В апеляційній скарзі апелянт, посиляючись на порушення норм матеріального та процесуального права, невідповідність висновків суду обставинам справи, що мають значення для справи, які суд вважав встановленими, просив рішення суду першої інстанції скасувати та ухвалити нове, яким відмовити у задоволенні позовних вимог. При цьому, зазначає, що 17.11.2014 між ПАТ КБ «Приватбанк» та ТОВ Фінансова компанія «Фінілон» було укладено договір про переведення боргу з подальшим укладенням 18.11.2014 Додаткової угоди до цього договору, за яким банк не несе будь-яких зобов'язань за договором банківського вкладу з позивачем, а ТОВ ФК «Фінілон» є новим боржником за договором банківського вкладу. Вважає, що суд першої інстанції не надав правильної оцінки вказаним доказам та невірно застосував норми матеріального права.

В ухвалі про відкриття апеляційного провадження сторонам було надано строк для подачі відзиву на апеляційну скаргу, однак відзиву до суду не надходило.

В судовому засіданні представник апелянта, адвокат Кахрамов Р.Н. просив апеляційну скаргу задовольнити, рішення суду першої інстанції скасувати та ухвалити нове судове рішення про відмову у задоволенні позовних вимог.

Інші учасники справи належним чином повідомлені про час та місце розгляду справи, до суду не з'явилися, однак їх неявка згідно вимог ч. 2 [ст. 372 ЦПК України](#) не перешкоджає розгляду справи.

Перевіривши законність і обґрунтованість рішення суду першої інстанції в межах доводів апеляційної скарги та вимог заявлених у суді першої інстанції, колегія суддів вважає за необхідне апеляційну скаргу залишити без задоволення, виходячи з наступного.

Відповідно до [ст. 376 ЦПК України](#) підставами для скасування судового рішення повністю або частково та ухвалення нового рішення у відповідній частині або зміни судового рішення є: неповне з'ясування обставин, що мають значення для справи, невідповідність висновків, викладених у рішенні суду, обставинам справи, порушення норм процесуального права або неправильне застосування норм матеріального права.

Відповідно до [ст. 263 ЦПК України](#) рішення суду повинно бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, яким суд, виконавши всі вимоги цивільного судочинства, вирішив справу згідно із законом. Обґрунтованим є рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посиляються, як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Судом першої інстанції встановлено, що 22 травня 2012 року сторонами укладено договір вкладу № SAMDN27000725927496, на виконання якого позивач розмістив на банківському рахунку 20, 00 доларів США (а. с. 5).

28 жовтня 2013 року позивач вніс на банківський рахунок, відкритий ПАТ КБ «ПриватБанк», для розміщення грошових коштів за договором вкладу № SAMDN27000725927496, суму у розмірі 30 000, 00 доларів США, що підтверджується квитанцією № 2013102896552 (а. с. 6).

Станом на 14 липня 2014 року на відкритому на ім'я позивача рахунку у ПАТ КБ «ПриватБанк», згідно з договором вкладу № SAMDN27000725927496, знаходилася сума у розмірі 30 021, 59 доларів США, з яких 1, 59 доларів США становлять відсотки за депозит (а. с. 5).

13 червня 2019 року позивач засобами поштового зв'язку направив відповідачу заяву про розірвання депозитного договору та про повернення коштів, на яку отримав відповідь з банку, що у банку відсутній доступ до первинної документації, у тому числі до клієнтської бази і неможливо надати інформацію по руху коштів за договорами вкладів та кредитним договором, які були укладені до 14 червня 2014 року (а. с. 11, 12).

Крім того, судом встановлено, що 17 листопада 2014 року АТ КБ «Приватбанк» перевів борг за депозитним договором № SAMDN27000725927496, який укладений з позивачем, ТОВ «Фінансова компанія «ФІНІЛОН» на виконання укладеного з останнім договору від 17 листопада 2014 року про переведення боргу з подальшим укладенням 18 листопада 2014 року додаткової угоди до цього договору.

Задовольняючи позовні вимоги, суд першої інстанції виходив з того, що відповідач своїми діями щодо не повернення ОСОБА_1 коштів за вкладом в сумі 30 021, 59 доларів США, що еквівалентно курсу НБУ станом на 06 лютого 2020 року 744 220, 59 грн., порушує як умови договору так і застереження визначені [цивільним кодексом](#) щодо належного та добросовісного виконання зобов'язання, що є результатом неотримання цих коштів позивачем. Суд першої інстанції вважав, що доводи позивача щодо порушення його прав знайшли своє підтвердження під час судового розгляду, тому позовні вимоги є доведеними та обґрунтованими, оскільки ґрунтуються на вимогах закону.

При цьому, суд першої інстанції не прийняв до уваги посилення відповідача на укладений з третьою особою у справі договір про переведення боргу ТОВ ФК «Фінілон», вказуючи, що саме АТ КБ «Приватбанк» є належним відповідачем за позовом ОСОБА_1 щодо вкладу за договором № SAMDN27000725927496 і такі доводи суд відхилив як хибні, оскільки згоди позивача, у відповідності до встановленого правового порядку заміни боржника у зобов'язанні, а саме висловленою підписанням тристороннього договору або наданням відповідного листа, що передбачено положеннями 521 [Цивільного кодексу України](#), у позивача не було отримано. Окрім цього, суд першої інстанції вважав що зміст повідомлення банку не адресовано персонально вкладнику і розміщення його на сайті банку <http://privatbank.ua> не гарантує того, що він з ним ознайомиться, а отже не може ототожнюватися із належним повідомленням особи, а тим паче із отриманням його згоди.

З вказаними висновками суду першої інстанції колегія суддів погоджується в повній мірі, виходячи з наступного.

Згідно з ч. 1 [ст. 15 ЦК України](#), кожна особа має право на захист свого цивільного права у разі його порушення, невизнання або оспорювання.

Відповідно до [ст. 16 ЦК України](#), кожна особа має право звернутися до суду за захистом свого особистого немайнового або майнового права та інтересу.

Відповідно до пункту 5 частини першої [статті 1 Закону України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг»](#), фінансова послуга - це операції з фінансовими активами, що здійснюються в інтересах третіх осіб за власний рахунок чи за рахунок цих осіб, а у випадках, передбачених законодавством, - і за рахунок залучених від інших осіб фінансових активів, з метою отримання прибутку або збереження реальної вартості фінансових активів.

Відповідно до ч. 1 [ст. 1058 ЦК України](#) за договором банківського вкладу (депозиту) одна сторона (банк), що прийняла від другої сторони (вкладника) або для неї грошову суму (вклад), що надійшла, зобов'язується виплачувати вкладникові таку суму та проценти на неї або дохід в іншій формі на умовах та в порядку, встановлених договором.

З огляду на визначення договору банківського вкладу, що закріплене в [ЦК України](#) та інших нормативно-правових актах, банківський вклад (депозит) - це кошти в готівковій або безготівковій формі, у валюті України або в іноземній валюті, які розміщені клієнтами на їх іменних рахунках у банку на договірних засадах на визначений строк зберігання або без зазначення такого строку, які підлягають виплаті вкладнику відповідно до законів України та умов договору ([ст. 2 Закону України «Про банки і банківську діяльність»](#)).

Договір банківського вкладу є реальним, оплатним договором і вважається укладеним з моменту прийняття банком від вкладника або третьої особи на користь вкладника грошової суми (вкладу).

Частиною першою [ст. 1059 ЦК України](#) визначено, що договір банківського вкладу укладається у письмовій формі. Письмова форма договору банківського вкладу вважається додержаною, якщо внесення грошової суми підтверджено договором банківського вкладу з видачею ощадної книжки або сертифіката чи іншого документа, що відповідає вимогам, встановленим законом, іншими нормативно-правовими актами у сфері банківської діяльності (банківськими правилами) та звичаями ділового обороту.

Згідно з п. 1.4 Положення про порядок здійснення банками України вкладних (депозитних) операцій з юридичними та фізичними особами, затвердженого [постановою правління Національного банку України від 03 грудня 2003 року № 516](#) залучення банком вкладів (депозитів) юридичних і фізичних осіб підтверджується: договором банківського рахунку; договором банківського вкладу (депозиту) з видачею ощадної книжки; договором банківського вкладу (депозиту) з видачею ощадного (депозитного) сертифіката; договором банківського вкладу (депозиту) з видачею іншого документа, що підтверджує внесення грошової суми або банківських металів і відповідає вимогам, установленим законом, іншими нормативно-правовими актами у сфері банківської діяльності (банківськими правилами) та звичаями ділового обороту.

Відповідно до положень Інструкції про порядок відкриття, використання і закриття рахунків у національній та іноземних валютах, затвердженої [постановою правління Національного банку України від 12 листопада 2003 року № 492](#) та зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 17 грудня 2003 року за № 1172/8493 (далі - Інструкція № 492), банки відкривають своїм клієнтам за договором банківського вкладу вкладні (депозитні) рахунки (п. 1.8 Інструкції); договір банківського рахунку укладається в письмовій формі; один примірник договору зберігається в банку, а другий - банк зобов'язаний надати клієнту під підпис (п. 1.9 Інструкції); письмова форма договору банківського вкладу вважається дотриманою, якщо внесення грошової суми на вкладний (депозитний) рахунок вкладника підтверджено договором банківського вкладу з видачею ощадної книжки або іншого документа, що відповідає вимогам, установленим законом, іншими нормативно-правовими актами у сфері банківської діяльності (банківськими правилами) і звичаями ділового обороту; у договорі банківського вкладу, зокрема, зазначаються: вид банківського вкладу, сума, що вноситься або перераховується на вкладний (депозитний) рахунок, строк зберігання коштів (за строковим вкладом), розмір і порядок сплати процентів або доходу в іншій формі, умови перегляду їх розміру, відповідальність сторін, умови дострокового V розірвання договору тощо (п. 1.10 Інструкції).

Пункт 10.1 Інструкції № 492 передбачає порядок відкриття вкладних (депозитних) рахунків фізичним особам. Зокрема, після пред'явлення фізичною особою необхідних документів уповноважений працівник банку ідентифікує цю фізичну особу, після чого між банком і фізичною особою укладається в письмовій формі договір банківського вкладу; після укладення договору банківського вкладу фізична особа вносить або перераховує з іншого власного рахунку кошти на вкладний (депозитний) рахунок, після чого на підтвердження укладення договору банківського вкладу і внесення

грошових коштів на вказаний рахунок банк видає фізичній особі ощадну книжку або інший документ, що її замінює і який видається згідно з внутрішніми положеннями банку.

При укладенні договору банківського вкладу та на підтвердження додержання його письмової форми видається касовий документ, який відповідає вимогам Інструкції про касові операції в банках України, затвердженої [постановою правління Національного банку України від 14 серпня 2003 року № 337](#), зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 05 вересня 2003 року за № 768/8089.

Згідно з п. 8 Глави 2 «Приймання банком готівки» розділу III «Касові операції банків з клієнтами» Інструкції № 337 після завершення приймання готівки клієнту видається квитанція (другий примірник прибуткового касового документа) або інший документ, що є підтвердженням про внесення готівки у відповідній платіжній системі. Квитанція або інший документ, що є підтвердженням про внесення готівки у відповідній платіжній системі, має містити: найменування банку, який здійснив касову операцію, дату здійснення касової операції (у разі здійснення касової операції в післяопераційний час - час виконання операції), а також підпис працівника банку, який прийняв готівку, відбиток печатки (штампа) або електронний підпис працівника банку, засвідчений електронним підписом САБ.

Аналіз зазначених норм матеріального права дозволяє дійти висновку про те, що письмова форма договору банківського вкладу вважається дотриманою, якщо внесення грошової суми на вкладний (депозитний) рахунок вкладника підтверджено договором банківського вкладу з видачею ощадної книжки або іншого документа, що відповідає вимогам, установленим законом, іншими нормативно-правовими актами у сфері банківської діяльності (банківськими правилами) і звичаями ділового обороту. Зокрема, такий документ повинен містити: найменування банку, який здійснив касову операцію, дату здійснення касової операції (у разі здійснення касової операції в післяопераційний час - час виконання операції), а також підпис працівника банку, який прийняв готівку, та відбиток печатки (штампа) або електронний підпис працівника банку, засвідчений електронним підписом САБ.

Відповідний правовий висновок викладено у Постанові Верховного Суду України від 29 жовтня 2014 року у справі № 6-118цс14.

Згідно з ч. 1, 2 [ст. 1060 ЦК України](#) визначено, що договір банківського вкладу укладається на умовах видачі вкладу на першу вимогу (вклад на вимогу) або на умовах повернення вкладу зі спливом встановленого договором строку (строковий вклад). Договором може бути передбачено внесення грошової суми на інших умовах її повернення. За договором банківського вкладу незалежно від його виду банк зобов'язаний видати вклад або його частину на першу вимогу вкладника, крім вкладів, зроблених юридичними особами на інших умовах повернення, які встановлені договором.

Відповідно до [ст. 1061 ЦК України](#) банк виплачує вкладникові проценти на суму вкладу в розмірі, встановленому договором банківського вкладу.

Відповідно до ч. 1 [ст. 526 ЦК України](#), зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього [Кодексу](#), інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться.

Відповідно до ч. 1 [ст. 530 ЦК України](#), якщо у зобов'язанні встановлений строк (термін) його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк (термін).

Таким чином, за договором банківського вкладу незалежно від його виду банк зобов'язаний видати вклад або його частину на першу вимогу вкладника, крім вкладів, зроблених юридичними особами на інших умовах повернення, які встановлені договором.

Встановлено, що 22 травня 2012 року сторонами укладено договір вкладу № SAMDN27000725927496, на виконання якого позивач розмістив на банківському рахунку 20, 00 доларів США. 28 жовтня 2013 року позивач вніс на банківський рахунок, відкритий ПАТ КБ «ПриватБанк», для розміщення грошових коштів за договором вкладу № SAMDN27000725927496, суму у розмірі 30 000, 00 доларів США, що підтверджується квитанцією № 2013102896552. Станом на 14 липня 2014 року на відкритому на ім'я позивача рахунку у ПАТ КБ «ПриватБанк», згідно з договором вкладу № SAMDN27000725927496, знаходилася сума у розмірі 30 021, 59 доларів США, з яких 1, 59 доларів США становлять відсотки за депозит.

Враховуючи наведене, колегія суддів погоджується з висновком суду першої інстанції та вважає, що відповідач своїми діями щодо не повернення ОСОБА_1 коштів за вкладом в сумі 30 021, 59 доларів США, що еквівалентно курсу НБУ станом на 06 лютого 2020 року 744 220, 59 грн., порушує умови договору та норми діючого законодавства, що регулюють спірні правовідносини, а тому позовні вимоги підлягають задоволенню.

В той же час колегія суддів критично оцінює доводи апелянта про те, що між відповідачем та ТОВ Фінансова компанія «Фінілон» було укладено договір про переведення боргу з подальшим укладанням 18.11.2014 р. Додаткової угоди до цього договору, а тому Банк не повинен нести будь-яких зобов'язань за договором банківського вкладу, враховуючи наступне наступне.

Відповідно до [ст. 520 ЦК України](#) боржник у зобов'язанні може бути замінений іншою особою (переведення боргу) лише за згодою кредитора, якщо інше не передбачено законом.

Для кредитора має значення, хто виконуватиме зобов'язання, адже різні боржники мають різну платоспроможність, сумлінність та інші індивідуальні характеристики, що прямо впливають не тільки на своєчасність, а й на ймовірність погашення боргу.

Апелянтом не доведено, а судом не встановлено, що позивач у будь які формі надавав свою згоду на заміну боржника у зобов'язанні.

Посилання апелянта на ст.ст. [513](#), [521 ЦК України](#), які регулюють форму правочину не можуть бути підтвердженням надання згоди на його вчинення особою, яка не є стороною цього правочину, а тому, колегією суддів розцінюються критично.

Такими, що не заслуговують на увагу, вважає колегія суддів і посилання апелянта на надання позивачем згоди на переведення боргу відповідно до [ст. 205 ЦК України](#) та п.1.1.7.59 Умов та правил надання банківських послуг, оскільки жодного належного та допустимого доказу про те, що саме з цими Умовами та правилами був ознайомлений позивач під час укладення договору банківського вкладу відповідачем надано не було. Крім того, відповідачем не було надано жодного доказу на підтвердження тієї обставини, що позивачу було достеменно відомо про укладення договору про переведення боргу, і що в подальшому його мовчання могло б свідчити про його волю до вчинення такого правочину, тому дані доводи також не приймаються апеляційним судом.

У відповідності до положень ч.1 [ст. 81 ЦПК України](#) кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень, крім випадків, встановлених цим Кодексом.

За правилами [ст. 76 ЦПК України](#), доказами є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи.

Належними є докази, які містять інформацію щодо предмета доказування (ч.1 [ст.77 ЦПК України](#)), а доказування не може ґрунтуватися на припущеннях (ч.6 [ст.81 ЦПК України](#)).

Згідно з ч. 2 [ст. 77 ЦПК України](#), предметом доказування є обставини, що підтверджують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення.

Відповідно до ч. 2 [ст. 43 ЦПК України](#) обов'язок надання усіх наявних доказів до початку розгляду справи по суті покладається саме на осіб, які беруть участь у справі.

За вимогами [ст. 13 Цивільного процесуального кодексу України](#) суд розглядає цивільні справи не інакше як за зверненням особи, поданим відповідно до цього [Кодексу](#), в межах заявлених ними вимог і на підставі доказів, поданих учасниками справи.

Особа, яка бере участь у справі, розпоряджається своїми правами щодо предмета спору на власний розсуд.

Переглядаючи справу, колегія суддів дійшла висновку, що суд першої інстанції, дослідивши всебічно, повно, безпосередньо та об'єктивно наявні у справі докази, оцінив їх належність, допустимість, достовірність, достатність і взаємний зв'язок у сукупності, з'ясував усі обставини справи, на які сторони посилалися, як на підставу своїх вимог і заперечень, і з урахуванням того, що відповідно до [ст.2 ЦПК України](#) завданням цивільного судочинства є справедливий, неупереджений та своєчасний розгляд і вирішення цивільних справ з метою захисту порушених або оспорюваних прав, свобод чи інтересів фізичної особи, ухвалив законне та обґрунтоване рішення про задоволення позову, з дотриманням норм матеріального та процесуального права.

Обґрунтовуючи судові рішення, крім іншого, колегія суддів приймає до уваги вимоги [ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини»](#), відповідно до якої суди застосовують при розгляді справи Конвенцію та практику Суду як джерело права та висновки Європейського суду з прав людини зазначені в рішеннях у справі «Руїс Торіа проти Іспанії» (Ruiz Torija v. Spain) від 9 грудня 1994 року, серія А, № 303А, п. 2958, про те, що згідно з його усталеною практикою, яка відображає принцип, пов'язаний з належним здійсненням правосуддя, у рішеннях судів та інших органів з вирішення спорів мають бути належним чином зазначені підстави, на яких вони ґрунтуються. Хоча пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди обґрунтовувати свої рішення, його не можна тлумачити як такий, що вимагає детальної відповіді на кожен аргумент. Міра, до якої суд має виконати обов'язок щодо обґрунтування рішення, може бути різною залежно від характеру рішення.

Крім того, колегія суддів враховує правовий висновок Верховного Суду № 524/3490/17-ц від 27.03.2019 року, згідно якого: «Із урахуванням того, що доводи касаційної скарги є ідентичними доводам позовної заяви та апеляційної скарги заявника, яким судами надана належна оцінка, Верховний Суд доходить висновку про відсутність необхідності повторно відповідати на ті самі аргументи заявника. При цьому судом враховано усталену практику Європейського суду з прав людини, який неодноразова відзначав, що рішення національного суду повинно містити мотиви, які достатні для того, щоб відповісти на істотні аспекти доводів сторін (рішення у справі Руїз Торія проти Іспанії). Це право не вимагає детальної відповіді на кожен аргумент, використаний стороною, більше того, воно дозволяє судам вищих інстанцій просто підтримати мотиви, наведені судами нижчих інстанцій, без того, щоб повторювати їх».

Отже, доводи апеляційної скарги щодо відсутності обов'язку у відповідача на повернення вкладу, у зв'язку з укладенням договору про переведення боргу, що свідчить на думку апелянта про безпідставність та недоведеність позовних вимог, колегією суддів розцінюються критично і до уваги не приймаються, оскільки зводяться лише до переоцінки доказів та тлумачення норм права на розсуд апелянта, однак при цьому не ґрунтуються на

нормах діючого законодавства та жодним чином не спростовують висновків суду першої інстанції, викладених в рішенні, щодо доведеності та обґрунтованості позовних вимог.

Таким чином, доводи апеляційної скарги про незаконність та необґрунтованість оскаржуваного судового рішення, порушення судом норм матеріального права при його ухваленні, на переконання апеляційного суду, не знайшли свого підтвердження під час розгляду справи.

Відповідно до [ст. 375 ЦПК України](#), суд апеляційної інстанції залишає апеляційну скаргу без задоволення, а судові рішення без змін, якщо визнає, що суд першої інстанції ухвалив судові рішення з додержанням норм матеріального і процесуального права.

За таких обставин, колегія суддів приходять до висновку, що рішення суду першої інстанції відповідає фактичним обставинам справи, ґрунтується на наявних у справі доказах, ухвалене з дотриманням норм матеріального і процесуального права і не може бути скасоване з підстав, викладених в апеляційній скарзі.

Керуючись ст.ст. [374](#), [375](#), [381](#), [382](#), [383](#), [384 ЦПК України](#), Київський апеляційний суд,-

ПОСТАНОВИВ:

Апеляційну скаргу Акціонерного товариства Комерційний банк «ПриватБанк», подану представником - Куценком Олексієм Володимировичем залишити без задоволення.

Рішення Печерського районного суду м. Києва від 26 листопада 2020 року залишити без змін.

Постанова набирає законної сили з дня її прийняття та може бути оскаржена до Верховного Суду протягом тридцяти днів у випадках, передбачених [статтею 389 Цивільного процесуального кодексу України](#).

Головуючий:

Р.В. Березовенко

Судді:

О.Ф. Лапчевська

В.А. Нежура